

teatre

Relat, una visió crítica sobre la dramaturgia catalana

LA GALERIA

música Pares: honestat minimal • **llibres** Guia sentimental de l'Alguer • **gastronomia** El xampany, vi d'Europa

L'esbós, el seu primer poemari, era una declaració d'intencions lesbica i relatava una història d'amor i desamor. A *Fila índia enfora* hi feia un exercici d'afirmació personal, mostrava la voluntat de viure al marge de les regles establertes. *Lluííís* és un poemari de records. Li calia mirar enrere i fer net?

—Suposo que sí, que necessitava revisar-ho tot. Els poemes del llibre són fotografies del meu passat, d'aquells instants que ens queden gravats a la ment i que van creant una gran hemeroteca on, al llarg de la vida, anem a buscar recursos per tirar endavant. Al poemari m'he enfrontat a tot el meu recorregut, des del moment en què vaig néixer, imaginant-me què devia sentir, fins al moment de la meva futura mort, mirant de pensar com la viurà la gent que m'estima.

—**Fotografies del seu passat personal i, a la part final del llibre, d'alguns dels seus viatges. D'aquí el títol, Lluííís, aparentment lleuger però en realitat molt simbòlic. De vegades toca somriure encara que no vingui gaire de gust...**

—Sí, i de fet vaig estar dubtant molt entre aquest títol i *Risorio de Santorini*, que són els petits músculs que ens permeten somriure. A l'epíleg destaco la gran diferència que hi ha entre somriure i riure. Quan somriem normalment estem sols, mentre que riure és una acte que acostumem a fer de cara als altres.

—**Les crítiques coincideixen a dir que Lluííís incita a la felicitat, però molts dels poemes tracten temes aspres. Com s'ho ha fet?**

—Hi ha gent que se sent còmoda en el seu dolor. Jo no. Positivitzar les experiències negatives és la meua manera de viure, de sobreviure. Quan miro des de fora les coses que em passen sempre les trobo curioses, encara que siguin doloroses.

—**Vostè insisteix que cal somriure, que el gest físic de fer-ho ajuda a canviar l'estat d'ànim.**

—És així, tot és al cervell, i si actives els neurotransmissors de l'alegria et

Sílvia Bel

«Ja està bé que la poesia no serveixi per guanyar-se la vida»

Sílvia Bel, periodista i poeta, té l'inestimable do de la felicitat. El seu darrer poemari, *Lluííís*, és un seguit d'instantànies del seu passat on **l'alegria té matisos i el patiment té escapatòries.**

Lluííís estima la vida sencera, acceptant tendres i durícies, en un cant a la vitalitat i al poder de la ment per mirar el dolor de cara i treure'n algun rèdit.

Entrevista d'Àstrid Bierge

Lluííís

SÍLVIA BEL FRANSI

Viena Edicions
Barcelona, 2015
Poesia, 96 pàgines

sents millor. Encara que estiguis feta una merda, si dreces les espatlles, alces els braços, respire fondo i crides "sóc la millor!" o "jo puc amb tot!", aquella realitat que semblava que no tenia sortida sembla menys dura. Jo de vegades fins i tot canto el meu dolor. El fet de donar-li una altra forma, més alegre, fa que ja no sembli tan greu.

—**Precisament, la seva poesia és molt melòdica i fuig del llenguatge fosc i rocambolesc. Hi ha poetes que sembla que vulguin que no els entenguin ningú...**

—Per començar, jo necessito entendre'm a mi mateixa, i no ho puc fer si tot ho explico amb metàfores metafísiques. He de baixar a un nivell més concret, al nivell de l'exemple i la quotidianitat. Un cop he fet un poema que comprenc, si veig que el missatge no arribarà al lector, faig l'exercici de reescriure'l. Ara em costa més que abans donar un poema per bo, he llegit més i suposo que tinc més respecte pels grans poetes.

—**Ningú pot viure de la poesia però vostè es mou molt per divulgar la seva. Costa treballar només per amor a l'art?**

—Jo crec que ja està bé que la poesia no serveixi per guanyar-se la vida. Això ens permet escriure des d'una llibertat que és més difícil d'assolir en altres disciplines artístiques. Nosaltres no tenim tanta pressió. Per exemple, a un poeta ningú li demanarà un poemari per encàrrec. Aquesta llibertat davant del paper en blanc és el nostre esperit, el que ens enriqueix més enllà dels diners. Ara bé, jo intento buscar l'equilibri entre la solitud de l'escriptura i el contacte amb el públic. Tu no saps si un poema haurà agradat o no a un lector. Els recitals, festivals i tallers et permeten rebre el *feedback* del públic.